

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 25 stycznia 2016 r., znak (...). (...).1. (...).2016 , (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zakwalifikował A. S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze względu na schorzenia układu ruchu, bez spełniania przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.).

Na skutek odwołania A. S. w dniu 22 marca 2016 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie, w którym utrzymał w mocy orzeczenie (...), przyjmując, iż A. S. nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Od wyżej wymienionej decyzji odwołała się A. S. domagając się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie uprawnień określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), tj. karty parkingowej.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S., urodzona (...), posiada wykształcenie średnie. Obecnie przebywa na emeryturze.

Od 25 stycznia 2016 r. ma przyznany umiarkowany stopień niepełnosprawności na stałe.

Niesporne, a nadto: ocena funkcjonowania społecznego – k. 42-43, orzeczenia – k. 32, 46 akt organu.

Od 5 lat leczy się z powodu nadciśnienia tętniczego. W 2012 r. przebyła artroskopię lewego stawu kolanowego, a w 2013 r. artroskopię prawego stawu kolanowego.

A. S. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu kolanowego leczone operacyjnie i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego.

Obecnie u A. S. w zakresie kończyn górnych nie stwierdza się zaników mięśniowych, a ruchomość w stawach jest pełna. Ruchomość kręgosłupa i napięcie mięśni przykręgosłupowych jest prawidłowe. Jednakże występuje bolesność uciskowa na poziomie C6/C7 i L4/L5 oraz ograniczona ruchomość w odcinku szyjnym oraz lędźwiowym.

Nadto w zakresie kończyn dolnych obserwuje się zmniejszenie obwodu uda lewego o 2 cm oraz brak czynnego wyprostów 10°. Staw kolanowy jest bez obrzęku i wysięku. Natomiast ruchomość w pozostałych stawach jest prawidłowa.

A. S. utyka na lewą kończynę dolną.

Dowód: dokumentacja medyczna – k. 1, 12, 24, zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia – k. 3, 13, 26, oceny stanu zdrowia – k. 8, 17, 30, 44 akt organu, opinia biegłych ortopedy i neurologa – k. 18-19, dokumentacja medyczna – k. 20, 38 akt sprawy.

A. S. nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się. Jest zdolna do samodzielnego, bez pomocy innych osób, poruszania się poza domem.

Dowód: ocena funkcjonowania społecznego – k. 43 akt organu, opinia biegłego ortopedy i neurologa – k. 18-19 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 z późn. zm.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy). O stopniach niepełnosprawności orzekają Powiatowe i Wojewódzkie Zespoły do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności.

W myśl zaś art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy - Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności, jak również w zakresie ulg i uprawnień uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003r., Nr 139, poz.1328). W myśl § 5 ust. 1 rozporządzenia, przy ocenie konieczności korzystania przez osobę zainteresowaną z ulg i uprawnień bierze się pod uwagę, czy naruszenie sprawności organizmu stanowi utrudnienie w funkcjonowaniu osoby, które uzasadnia korzystanie z odpowiedniego zakresu i rodzaju ulg i uprawnień przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, że odwołująca ma orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności z uwagi na schorzenia narządu ruchu (05-R), a ocenie podlegało jedynie to, czy ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się zgodnie z art. 8 ust.3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W tym celu z urzędu dopuszczono dowód z łącznej opinii biegłych specjalistów z zakresu ortopedii H. M. oraz neurologii T. P..

Po zbadaniu odwołującej się i analizie dostępnej dokumentacji medycznej, biegli nie stwierdzili objawów zespołu bólowego ani neurologicznych objawów ubytkowych. Wskazali, że zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu kolanowego nie powodują istotnego upośledzenia funkcji chodu, a w konsekwencji znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Żadna ze stron nie wniosła zarzutów do powyżej opinii, jedynie ubezpieczona na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r. oświadczyła, iż nie zgadza się z opinią biegłych, którzy nie uwzględnili dodatkowych dowodów przez nią wskazanych, a dotyczących Usz kolan oraz nie zapoznali się z wynikiem rezonansu magnetycznego kolan zapisanym na płycie CD.

Biegli w opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z dostarczoną przez ubezpieczoną kopią badania UsG kolan oraz kopią płyty CD z wynikiem rezonansu magnetycznego, podtrzymali uprzednio wydaną opinię, uznając, iż dostarczona dokumentacja lekarska nie zawiera nowych faktów, dających podstawę do jej zmiany.

W ocenie Sądu opinia biegłych, wydana po badaniu przedmiotowym odwołującej oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jej zdrowia jest jasna, pełna i spójna, a wnioski w niej zawarte w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. A. S. polemizowała z wnioskami biegłych, ale nie wskazała w ich rozumowaniu wyrażonym w uzasadnieniu opinii, żadnych luk logicznych.

Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to fachowcy o specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującej się, nakazywało uznać opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania. Odwołująca, na której spoczywał ciężar wykazania jej twierdzeń, nie naprowadziła wniosków dowodowych (w postaci dokumentacji medycznej), które pozwoliły na przyjęcie, że ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Biorąc pod uwagę brak występowania objawów zespołu bólowego kręgosłupa oraz podrażnienia korzeni nerwowych odwołująca się nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym uprawniających ją do otrzymania karty parkingowej.

Nie sposób nie zgodzić się z organem, że ubezpieczonej nie przysługuje uprawnienie do posiadania karty parkingowej, ponieważ nie ma znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się. Jak już była o tym mowa powyżej, podstawą do stwierdzenia tego uprawnienia stanowi art. 6b ust.3 pkt 9 ustawy - o rehabilitacji i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz art.8 ust. 3a pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie bowiem z treścią powołanych przepisów kartę parkingową wydaje się:

- 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,
- 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się,
- 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Natomiast spełnienie przez osobę niepełnosprawną zaliczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności powyższych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenia narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Z przywołanych przepisów jednoznacznie wynika, że aby uzyskać uprawnienie do wydania karty parkingowej należy spełnić dwie przesłanki: uzyskać orzeczenie o określonym stopniu i symbolu niepełnosprawności oraz mieć znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Zatem w odniesieniu do powyższego należało uznać, iż ubezpieczona nie spełniła wszystkich wymagań ustawowych, pozwalających na przyznanie jej uprawnień do korzystania z karty parkingowej.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

2 października 2017 r.